

Τα τριάντα αργύρια και η Κύπρος

Χριστόδουλος Κ. Γιαλλουρίδης

Ο Επίσκοπος Κύκκου Νικηφόρος σε μια πρόσφατη ομιλία του, την ημέρα της εορτής της Παναγίας, στην Ιερά Μόνη Κύκκου, αναφέρθηκε και στο θλιβερό, τραγικό θα λέγαμε φαινόμενο της προσπάθειας ορισμένων «Ελλήνων» Κυπρίων, που κατάγονται από την κατεχόμενη γη της μαρτυρικής Κύπρου, να συνδιαλλαγούν με το φασιστικό και ληστρικό καθεστώς που παρανόμως εγκαθίδρυσαν ο Ντενκτάς και η Άγκυρα στην Κύπρο, ώστε να πάρουν τα «τριάντα αργύρια» της προδοσίας, προσφεύγοντας στα «Δικαστήρια» που ίδρυσε ο Ντενκτάς για να νομιμοποιήσει την κατοχή του.

Ο Επίσκοπος Νικηφόρος εξέπεμψε με το κήρυγμά του, κραυγή βαθύτατης αγωνίας και μεγάλης ανησυχίας για το μέλλον του τόπου, όταν υπάρχουν Έλληνες-έστω και ένας-που αποδέχονται να εκποιήσουν την ιστορία, τον πολιτισμό και το μέλλον του τόπου, χρηματιζόμενοι από τους εισβολείς.

Ορθώς ο Κύπριος Ιεράρχης τους αποκάλυψε προδότες, συμφωνούμε και υπερθεματίζουμε! Αυτοί οι οποίοι συνεργάζονται με τους κατακτητές, αυτοί που συνδιαλέγονται με τους ληστές και δολοφόνους του λαού και

της πατρίδας, προδίδουν την Ιστορία, τον Πολιτισμό, προδίδουν το σύνολο του λαού και της κοινωνίας, προδίδουν το μέλλον ξεπουλούν τις αξίες και τα ιδανικά του τόπου, έναντι «τριάντα αργυρίων».

Σε πρόσφατο άρθρο μας, στην ίδια στήλη, αναφερθήκαμε σε μια βαθύτατη ολοένα εκδηλούμενη κρίση αξιών, και προτύπων της κυπριακής κοινωνίας που εκφράζεται ως παθογένεια μιας διάχυτης κοινωνικής παρακμής. Το γεγονός δηλαδή ότι η κοινωνία σύσσωμη, από τα παιδιά έως τους ενήλικες, γέροντες πλέον που ανήκουν στη γενιά του επικού αγώνα του 55-59 δεν ξεσηκώθηκε να βγει στους δρόμους και να φωνάξει, να καταγγείλει και να καταδικάσει τους προδότες ως κατάπτυστους, στιγματίζοντας και απομονώντάς τους ως διαπράττοντας έγκλημα και προδοσία εναντίον του λαού, σημαίνει πως η παρακμή είναι και έκδηλη και φανερή.

Χρειάστηκε το θάρρος και η γενναία ψυχή του Επισκόπου Κύκκου για να πει τα πράγματα με το όνομά τους, να τους καταγγείλει στον κυπριακό λαό και τον ελληνισμό, και να καλέσει την κοινωνία σε επαγρύπνηση και αλληλέγγυα αγωνιστική συστράτευση.

ση. Ο Κύπριος Ιεράρχης, εκφράζει με τη φωνή του την αγωνία, το ιστορικό βάρος και τους αγώνες της Εκκλησίας της Κύπρου, ενός θεσμού που δεν εφησυχάζει, καθοδηγεί το λαό, και ανησυχεί για το μέλλον του τόπου.

Πέραν όμως της Εκκλησίας, της ανήσυχης και ανησυχούσας Εκκλησίας και του μαχητικού Ιεράρχη της, που θεωρεί καθήκον του να συμβάλλει στη μεταμόρφωση της κοινωνίας και της ιστορίας, που είναι οι άλλοι ταγοί του τόπου; Πού είναι οι πολιτικοί ηγέτες, οι διανοούμενοι-κυρίως αυτοί-που είναι οι εκπρόσωποι των κοινωνικών φορέων, να εκφράσουν καθαρό πολιτικό λόγο σε σχέση με τις τραγικές εξελίξεις που λαμβάνουν κάθε μέρα χώρα στα κατεχόμενα, στα καζίνα, τα ξενοδοχεία, και τα «δικαστήρια» της Κατοχής, με πρωταγωνιστές εκατοντάδες αν όχι χιλιάδες συμπατριώτες μας «Έλληνες» Κύπριους.

Όλοι έχουμε ευθύνη, για τα συμβαίνοντα εδώ και μήνες στην Κύπρο, έχουμε ευθύνη έναντι του παρελθόντος, δηλαδή της ιστορίας και των νεκρών μας, και έναντι του μέλλοντος, δηλαδή έναντι των παιδιών μας.

Πολιτική δεν σημαίνει μια ουδέτερη άσκηση διαχείρισης εξουσίας. Αλλά όπως έλεγε και ο μεγάλος Μαξ

Βέμπερ, σημαίνει το όνειρο και το όραμα για το μέλλον του τόπου.

Τι σχεδιάζουμε λοιπόν, τι οροματιζόμαστε, για ποιο μέλλον και για ποιο τόπο;

Ένα μέλλον για ένα τόπο που στην καλύτερη περίπτωση θα αποτελείται από μια κοινωνία που θα παράγει και θα καταναλίσκει, θα γεννά και θα πεθαίνει, χωρίς ταυτότητα, χωρίς πολιτισμό, χωρίς ιστορία, θα αποτελείται απ' αυτό που σχεδίασαν οι θεωρητικοί της νέας διεθνούς τάξης ή της παγκοσμιοποίησης, από τα άτομα καταναλωτές υλικών προϊόντων και αγαθών που έχουν μόνο ένα ευτελές και μάταιο παρόν, χωρίς κανένα μέλλον ως κοινωνικό σύνολο, χωρίς πολιτισμό, χωρίς σύστημα κοινωνικών αξιών και προτύπων.

Η περίπτωση των ολίγων αλλά ενδεικτικών «συμπατριωτών» μας που συνεργάζονται με τους κατακτητές, για να προδώσουν την πατρίδα τους έναντι τριάκοντα αργυρίων, δεν είναι μόνο ενδεικτική της παρακμής, αλλά μπορεί να αποτελέσει και το καμπανάκι του συναγερμού για ολόκληρη την κοινωνία, τους θεσμούς και τους ταγούς της, να καταδικάσουν και να απομονώσουν τα μιάσματα που προσβάλλουν όλους εμάς και που υποθηκεύουν το μέλλον του τόπου και των παιδιών μας.

Πρέπει να υπάρξει μια συλλογική